

[Christmas Møller.]

med de faktiske Forhold og med det Arbejde, som mit Partis Ordfører i Landstinget og Medlem af Valutaudvalget, Landsingsmand Lange og jeg har udført.

Og om Kronepolitikken fremefter vil jeg sige, at vi Konservative er villige til at gennemføre Foranstaltninger, som hindrer Spekulation. Vi er saavel med Hensyn til Salg af Værdipapirer som med Hensyn til Eksport af Sedler og Checks og Veksler villige til, saaledes som vi under hele denne Sags Behandling har været det, at støtte Lovforslag og Foranstaltninger, som vender sig imod Spekulationen... (*Hans Nielsen: Og Varer?*)... Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen maatte være klar over, at Spørgsmaalet kommer og nok skal faa en tilfredsstillende Besvarelse.

Den Bemyndigelse, som Ministeren ønsker til at suspendere Nationalbankens Forpligtelse til at indløse de af Banken udstedte Sedler med Guld, vil naturligvis et Stykke Tid frem, inden Forholdene er afklarede, være nødvendig. Men der melder sig her et andet Spørgsmaal, nemlig dette, om det ikke ogsaa vil være nødvendigt, naar en Række Foranstaltninger bortfalder, saaledes som vi ønsker det, at give Nationalbanken større Frihed, end den har i Øjeblikket, og søge at drage den noget ud af den Tvang, som den er i, undergivet den højtærede Handelsminister. I den Udvalgsforhandling, som der dog vel antagelig bliver om dette Lovforslag, maa der tilvejrbringes Klarhed om hele dette Forhold, og det samme gælder Indholdet af den Overenskomst, som Ministeren, om Forslaget blev gennemført, paa egen Haand kunde slutte med Nationalbanken.

Hvis man spørger os, om vi har den Opfattelse, at der med Bortfaldet af Restriktionerne med Hensyn til Vareindførselen vil være Fare for, at den danske Krone kunde gaa ned, saa svarer jeg dertil, at ingen Tale mere end den Tale, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen holdt, rækker Haanden til Kronens Nedslag. Med den Tillid, det ærede Medlem som det største Regeringspartis Ordfører maa vente, at Befolkningen har til hans Indsigt og Kunnen paa disse Omraader — de kender ham jo ikke alle lige saa godt som vi —, kan ingen skade den Politik, han siger, han forfægter, mere end han selv ved at føre den Tale, det ærede Medlem her gør.

Men hvis man spørger mig, om de importbegrænsende Foranstaltningers Bortfald i Øjeblikket vilde betyde, at der vilde være Fare for, at den danske Krone gik ned i

Værdi i Forhold f. Eks. til Sterling, saa svarer jeg nej hertil, for jeg er af den Opfattelse, at de daarlige Tider med stor Arbejdsløshed og ringe Forbrug af den store almindelige Befolkning, af Bonde og Arbejder, paa ganske særlig Maade underbygger den danske Krone, saa længe vor Eksport til Udlandet, til England, alligevel har det Omfang, den har.

Jeg vil i denne Forbindelse minde om, hvorledes Erfaringen paa dette Omraade viser, at jeg har Ret heri. Da vi stod overfor Indledningen til den store Arbejds-konflikt i 1925, den store Lyngsieske Konflikt med mange Tusind Mand i Konflikt, da sagde den højtærede Statsminister, som ogsaa den Gang var Statsminister, at det var frygteligt, at vi var kommet i den Konflikt, nu vilde det ødelægge, hvad der var opnaaet med Hensyn til Kronens Opgang. Det gik lige modsat af, hvad den højtærede Statsminister sagde, naturligvis, for det er klart, at det Nedslag i Forbruget, som Konfikten, under de nuværende Forhold Arbejdsløsheden, skaber, underbygger i den Forstand Kronen, at Efterspørgselen efter den fremmede Vare bliver mindre. Derfor er vi for vort Vedkommende af den Opfattelse, at der ingen Fare vilde være for Kronen, som vi ej heller slaar ned, hvilket jeg her tilstrækkelig stærkt har dokumenteret, selv om man gik ud i friere Forhold end dem, vi har i Øjeblikket.

Jeg vender mig derefter til det andet Hovedspørgsmaal, som gennem Maanederne siden 30. Januar har været behandlet, nemlig Valutacentralen, det Arbejde, den har udført, og den Importbegrænsning, som derigennem er skabt. Det Spørgsmaal, som er Hovedspørgsmaalet i dette Lovforslag, er, om denne Importbegrænsning ikke skal afvikles, forenkles, eller om den skal udvides i mægtigt Omfang.

Jeg vil her gerne først sige om Valutakontoret og dets Administration — jeg har tidligere sagt det, og jeg ønsker at gentage det nu, da vi jo dog til en vis Grad staa ved Ligbægængelse af Valutakontoret i dets nuværende Skikkelse —, at jeg synes ikke, at hverken Minister eller Rigsdagsvalutaudvalg paa fair Maade har behandlet det Valutakontor, som man med legende Lethed smed i Hovedet paa en høj Embedsmand, idet man sagde: Nu kan Du i øvrigt faa Lov at se og indrette det hele i Løbet af otte Dage! Nej, man har ladet alle mulige Vanskeligheder gaa over paa Embedsmændene og ladet dem staa for Skud.

Sandheden er den, at der hos Valutaudvalgets Flertal og hos Ministeren ved